

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังอยู่ในระยะการพัฒนา ข้อมต้องการปัจจัยหลายประการในการพัฒนาประเทศ ในบรรดาปัจจัยทั้งหลายนั้น สิ่งที่มีว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด คือกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถ ที่จะพัฒนาให้ได้ผลบรรลุตามเป้าหมาย จะเห็นว่าการพัฒนากำลังคนและการพัฒนาสังคมให้ได้ผลตามเป้าหมายนั้น จะต้องมุ่งไปที่เยาวชนเป็นสำคัญ คือมุ่งสร้างลักษณะนิสัย ความคิด ปกฝนตนให้พร้อมทั้งคุณธรรม ความรู้ ความสามารถ มีความรับผิดชอบในหน้าที่อื่นจะเป็นพลเมืองที่ดีของชาติต่อไป แต่ในปัจจุบันนี้จะเห็นได้ว่า เยาวชนอันเป็นกำลังที่จะสร้างความเจริญให้แก่ประเทศชาติในอนาคตได้นั้น ทศวิทยาเสพติดเป็นจำนวนมาก ดังที่ผลการวิจัยของ วิชัย โปษยะจินดา และคณะ (2519 ก : 12) พบว่า ผู้มารับการรักษาที่โรงพยาบาล ชัยภูมิรักษ์ เป็นวัยรุ่นมีช่วงอายุระหว่าง 15 ปี ถึง 24 ปี มีจำนวนถึงร้อยละ 46 และคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2519 : 3) ได้รายงานว่ามีผู้ติดยาเสพติด ร้อยละ 60-70 เป็นเยาวชนอยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 16 ปี ถึง 24 ปี และพบว่าจากคนไทยที่ติดยาเสพติดประมาณ 600,000 คน มีผู้เสพติดเพิ่มขึ้นปีละ 5,500 คน โดยถ้าหากจะพิจารณาเฉพาะในกรุงเทพมหานครแล้ว ซึ่งมีประชากรประมาณ 4 ล้านคน แต่มีผู้ติดยาเสพติดให้โทษถึง 4 แสนคน นับเป็นเมืองหลวงที่มีผู้ติดยาเสพติดมากที่สุดในโลก นอกจากนี้มีผู้หายาเสพติดได้แพร่ระบาดไปสู่ประชากรวัยรุ่นที่มีสถานภาพเป็นนักเรียน นักศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็น "ภัยมืด" ที่ค่อย ๆ แทรกซึมบ่อนทำลาย ซึ่งจะมีโทษและอันตรายหลายด้าน คือ

1. ค้ำร่างกายและจิตใจ ได้ทำลายสุขภาพของผู้เสพให้ทรุดโทรม ไร้สมรรถภาพ อารมณ์จิตใจไม่ปกติ เกียจคร้าน เฉื่อยชา บุคลิกภาพเสีย อ่อนแอ

เกิดโรคแทรกต่าง ๆ

2. คำนสั่งคม ทำลายชื่อเสียงวงศ์ตระกูล เป็นที่รังเกียจของสังคม เป็นบ่อเกิดของอาชญากรรม ทำลายความสงบสุขในครอบครัว

3. คำนเศรษฐกิจ รัฐต้องสูญเสียงบประมาณในการวางแผนและดำเนินการแก้ไข สูญเสียแรงงานโดยไร้ประโยชน์ กระทบกระเทือนต่อรายได้ของประเทศ

4. คำนการปกครอง เสียกำลังเจ้าหน้าที่ในการปราบปรามป้องกันและแก้ไข เพิ่มรายจ่ายในการปราบปราม เป็นภาระแก่สังคม เป็นต้น

จากปรากฏการณ์เกี่ยวกับการเพิ่มทวีอย่างรวดเร็วของจำนวนเยาวชนผู้ติดยาเสพติดให้โทษ จึงก่อให้เกิดความมุ่งมั่น ความปรารถนาของสังคม ในการที่จะช่วยกันแก้ปัญหาเรื่องยาเสพติดให้โทษ ให้หมดไปหรือเบาลงไปโดยมีหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาล เอกชน สมาคมและสถาบันการศึกษา รวมทั้งผู้ให้ความสนใจในเรื่องนี้เป็นจำนวนมาก ได้ทำการศึกษาค้นคว้า วิจัยในแง่ต่าง ๆ กัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาเขาวนัญญาและลักษณะตัวแปรภูมิหลัง คือสถานภาพส่วนตัว สิ่งแวดล้อม ลักษณะทางสังคม และลักษณะทางเศรษฐกิจของเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ว่าจะมีระดับเขาวนัญญา และลักษณะตัวแปรภูมิหลังต่างกันอย่างไรบ้าง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเขาวนัญญา และภูมิหลังของเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ
2. เพื่อเปรียบเทียบเขาวนัญญาและลักษณะตัวแปรภูมิหลังที่สามารถแยกเยาวชนที่ติดกับเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษออกจากกัน
3. เพื่อศึกษาสาเหตุของการติดยาเสพติดของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ
4. เพื่อศึกษาลักษณะของการใช้ และชนิดของยาเสพติดให้โทษที่เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ ใช้เสพ

สมมติฐานของการวิจัย

แนวทางในการศึกษาวิจัยเน้นไปที่เยาวชนอายุระหว่าง 13-18 ปี ซึ่งนับว่าเป็นผู้ที่อยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็นและอยากทดลอง โดยปราศจากความไตร่ตรอง (สุโท เจริญสุข 2515 : 507-508) และเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตเด็กกับชีวิตผู้ใหญ่ จึงนับเป็นวัยสำคัญของการสร้างคุณลักษณะประจำตัวของบุคคล ดังนั้น การศึกษาเอาใจใส่ดูแลติดตามและอบรมแนะนำ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด รวมทั้งแนวโน้มที่จะทำตามกลุ่มเพื่อต้องการเป็นผู้ยกย่องและยอมรับจากกลุ่ม และเนื่องจากเป็นวัยที่หมู่คณะจะมีอิทธิพลต่อเขาในเรื่องจิตใจ กิริยามารยาท การแต่งกาย และการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เสรีน ปุณณะทิตานนท์ (2519 : 76) ที่พบว่า บทบาทของเพื่อนและคนที่คุยเคยเป็นบ่อเกิดของการใช้ยาเป็นครั้งแรก และ เปรมจิต ชลวิที (2518 : 42) พบว่า นักเรียนที่ติดยาเสพติด ร้อยละ 55 และร้อยละ 35.59 เป็นผู้ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และตอนต้นตามลำดับ นอกจากการมีสิ่งแวดล้อมที่ประกอบด้วยผู้ใช้ยาเสพติดแล้ว บรรยากาศในครอบครัวก็นับว่ามีอิทธิพลสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน เพราะถ้าเยาวชนทั้งหลายอยู่ในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น ไม่ว่าจะ เป็นเพราะบิดามารดาแยกกันอยู่หรืออยู่ด้วยกัน แต่ปราศจากซึ่งความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจอันดีต่อกัน และไร้ความยุติธรรม หรือการไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้ การว่างงาน การไร้ที่อยู่หรือการที่บิดามารดาต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ปล่อยให้เยาวชนต้องแก้ปัญหาด้วยตนเอง เพราะบิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่เท่าที่ควรหรือเท่าที่เคยได้รับจากผู้ปกครองในสมัยก่อน ๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนผลักดันให้เยาวชนออกนอกรับไปคบเพื่อนฝูง และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ แต่มบางครั้งที่วิธีการแก้ปัญหาเหล่านั้นอาจเป็นต้นเหตุของปัญหาอื่นได้อีก เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือเพราะความคาดไม่ถึง หรืออาจจะเพราะความผิดปกติของร่างกาย โดยเฉพาะพวกปัญญาอ่อน หรือพวกเขาวงกตปัญญาต่ำ ซึ่งพวกนี้ถูกชักจูงได้ง่าย จิตใจขาดความรับผิดชอบ และเป็นทาสยาเสพติด โดยการชักนำจากบุคคลอื่น (สมโภชน์ สุขวัฒนา 2519 : 33) หรือคนพิการ หรือคนที่มีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัว ยาเสพติดอาจช่วยชดเชยปมด้อยในการพิการของเขาได้ หรือช่วยระงับความเจ็บปวดจากความป่วยไข้ที่

เป็นโรคประจำตัว เพราะเนื่องจากคุณสมบัติอย่างหนึ่งของยาเสพติดให้โทษ คือมีลักษณะในทางกดประสาท (Depressant) และกระตุ้นประสาท (Stimulant) และประยุร นรการณดุง (2509 : 181-187) กล่าวว่า การติดยาทำให้พฤติกรรมภายในเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ทำให้ความคิดความจำเสื่อม สมองทึบ มึนงง ไม่มีสมาธิและความตั้งใจ เนื่องจากสมองถูกกด อารมณ์หงุดหงิด เปลี่ยนแปลงง่าย มีความวิตกกังวลอยู่เสมอ มีผลทำให้พฤติกรรมภายนอกผิดปกติไปด้วย กล่าวคือ บุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตใจนั้น จะเป็นผู้ที่มีความผิดปกติในทางบุคลิกภาพด้วย โดยเฉพาะในสังคมที่มีความสับสนวุ่นวาย และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้ คือ

1. เยาวชนปัญญาและภูมิหลังของเยาวชนในค่าน ลำดับที่ของการเป็นบุตร รายได้ของบิดามารดา และเยาวชน ระดับการศึกษาของบิดามารดา และเยาวชน จำนวนพี่น้องในครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว ค่าใช้จ่ายต่อวันของเยาวชน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สามารถที่จะแยกเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษออกจากเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษได้อย่างมีนัยสำคัญ

2. ภูมิหลังของเยาวชนในค่าน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา สถานภาพของการสมรสของบิดามารดา เขตชุมชนที่บ้านหรือที่พักอาศัย บริเวณที่พักอาศัย สภาพการอาศัยอยู่ และการใช้เวลาว่างของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ จะแตกต่างกับเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษได้อย่างมีนัยสำคัญ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มุ่งจะศึกษาเยาวชนปัญญาและภูมิหลังของเยาวชนที่ติดยาและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ โดยมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เป็นเยาวชนที่มารับการรักษาที่แผนกจิตเวช โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า และโรงพยาบาลชัญญารักษ์ จังหวัดปทุมธานี อายุระหว่าง 13 ปี ถึง 18 ปี และมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ในระหว่างที่ทำการศึกษาวิจัย

2. กลุ่มตัวอย่างเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ 1 ถึง มัธยมปีที่ 6 โรงเรียนสหศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 อายุระหว่าง 13 ปี ถึง 18 ปี

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

1. การวิจัย ถือว่าเยาวชนทำแบบวัดเขาวนมีญาค้วยความตั้งใจ และเต็มกำลังความสามารถของตน

2. ผู้วิจัยถือว่าเยาวชนทุกคนที่ตอบข้อความตามการสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้อง ลักษณะภูมิหลังของเยาวชน และสาเหตุของการติดยาเสพติดของเยาวชน ที่ติดยาเสพติดให้โทษแสดงความรู้สึกที่แท้จริง ตรงตามความเป็นจริง และตอบข้อเท็จจริง ค้วยความจริงใจ

3. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยถือว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 อายุระหว่าง 13 ปี ถึง 18 ปี เป็นเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ เพราะจากการสำรวจจำนวนนักเรียนในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีจำนวน 226,366 คน (กระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา 2524 : 13) และจากข้อมูลการสำรวนักเรียนที่เข้ารับการบำบัดรักษายาเสพติด 21 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา จำนวน 599 คน (กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ ในกระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 24) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 0.26 ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งถือว่าน้อยมาก

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ อาจมีความคลาดเคลื่อน เนื่องจากกลุ่มเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งเป็นกลุ่มเปรียบเทียบ เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น

มัธยมปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 ซึ่งอาจจะมีอิทธิพลต่อข้อมูลในค่านระดับการศึกษา
ระหว่างเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยไม่สามารถหาและ
ทราบอย่างแน่ชัดว่า เยาวชนทั่ว ๆ ไป ติดยาเสพติดให้โทษหรือไม่ติดยาเสพติดให้โทษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เขาวนปัญญา หมายถึง ระดับความสามารถทั่วไปของเยาวชนที่จะเรียนรู้
ปรับตัวและแก้ไขปัญหิต่าง ๆ จากการทดสอบแบบทดสอบแมทริซีสถั้วหน้ามาตรฐาน
(Standard Progressive Matrices) ของ เจ. ซี. ราเวน (J.C.Raven)

ภูมิหลัง หมายถึง สถานภาพส่วนตัว สิ่งแวดล้อม ลักษณะทางสังคม
และลักษณะทางเศรษฐกิจ

สถานภาพส่วนตัว หมายถึง สภาพที่เป็นจริงตามลักษณะของเยาวชน
ได้แก่ อายุ เพศ ลำดับที่เกิดของการเป็นบุตร และระดับการศึกษา

สิ่งแวดล้อม หมายถึง สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน ได้แก่
เขตชุมชนที่บ้านหรือที่พักอาศัย บริเวณที่พักอาศัย สภาพการอาศัยอยู่ของเยาวชน
จำนวนสมาชิกและจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ลักษณะทางสังคม หมายถึง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวระหว่าง
บิดา มารดา พี่น้อง และญาติมิตรของเยาวชน การใช้เวลาว่างของเยาวชน และ
สถานภาพทางการสมรสของบิดามารดา

ลักษณะทางเศรษฐกิจ หมายถึง รายได้และระดับการศึกษาของบิดา
มารดา หรือผู้ปกครอง และเยาวชน ค่าใช้จ่ายต่อวันของเยาวชน และอาชีพของ
บิดามารดา

ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง ยาหรือสารเคมีชนิดหนึ่งที่เยาวชนเสพหรือ
รับเข้าสู่ร่างกาย ไม่ว่าจะวิธีการใดก็ตาม ทำให้มีผลต่อจิตใจและร่างกายของ
เยาวชน

การศึกษาสัพทาคิให้โทษ หมายถึง การที่เยาวชนต้องเสพยาเป็นประจำ เป็นความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจ ไม่สามารถหยุดเสพได้ ทั้งต้องเพิ่มปริมาณ ขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ

เยาวชน หมายถึง บุคคลที่อายุระหว่าง 13 ปี ถึง 18 ปี แต่ไม่รวมถึง บุคคลที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

ความหนาแน่นของประชากร หมายถึง เขตความหนาแน่นในกรุงเทพมหานคร ปัจจุบันมีเนื้อที่ประมาณ 170 ตารางกิโลเมตร แบ่งเป็น 3 ระดับ โดย คัดเรียงจากเขตอำเภอที่หนาแน่นมากที่สุด จนถึงเขตอำเภอที่หนาแน่นน้อยที่สุด ได้แก่ เขตความหนาแน่นสูง ปานกลาง และต่ำ โดยมีจำนวนเขตอำเภอในแต่ละระดับเท่ากัน (กระทรวงมหาดไทย 2520 : 16) คือ

- ก. เขตความหนาแน่นสูง หมายถึง เขตที่มีความหนาแน่นแออัด อันเนื่องจากเป็นศูนย์กลางธุรกิจต่าง ๆ ได้แก่ เขตป้อมปราบ เขตสัมพันธวงศ์ เขตธนบุรี เขตปทุมวัน เขตพญาไท เขตคลองสาน เขตพระนคร เขตบางรัก
- ข. เขตความหนาแน่นปานกลาง หมายถึง เขตที่มีความหนาแน่นพอสมควร ได้แก่ เขตบางกอกน้อย เขตบางกอกใหญ่ เขตคูสิต เขตห้วยขวาง เขตยานนาวา เขตพระโขนง เขตภาษีเจริญ เขตราชบุรีบูรณะ
- ค. เขตความหนาแน่นต่ำ หมายถึง เขตที่มีความหนาแน่นน้อย ได้แก่ เขตบางเขน เขตบางกะปิ เขตบางขุนเทียน เขตคลองสาน เขตหนองแขม เขตลาดกระบัง เขตมีนบุรี เขตหนองจอก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับเขาวนมีัญญาของเยาวชนที่คิดและไม่ศึกษาสัพทาคิให้โทษ
2. ทำให้ทราบภูมิหลังและสาเหตุของการศึกษาสัพทาคิของเยาวชน
3. ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบภูมิหลังที่มีส่วนผลักดันให้เยาวชนเข้าไป พัวพันกับปัญหาเสพทาคิให้โทษ ซึ่งจะช่วยให้ง่ายต่อการป้องกันปัญหาต่อไป

4. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างเขตชุมชน กับปัญหาการศึกษาเสพติด
ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไรลักษณะมากน้อยเพียงใด เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการ
วางแผนชุมชนต่อไป

ศูนย์วิทยพัธพษากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย